

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Tekstopolis
Knjiga 65

PARTIZANSKA KNJIGA

Copyright © Ljiljana D. Ćuk 2023.

© za ovo izdanje Partizanska knjiga

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

Ljiljana D. Ćuk

Uslovi nisu bitni

Kikinda, 2023.

Vidaku

Uredi desktop po savetima Paula Koelja

Budući da je odmarao ruke u mlakoj vodi, nije previše mislio ni o čemu, sem o njenoj temperaturi. Sve je subjektivno, vrtela mu se misao, sve je subjektivno, pa tako i toplota ove vode, nekom drugom bi bila nedovoljno vrela.

Nije mnogo trebalo vrhovima prstiju da se smežuraju i izvadio je ruke iz posude. Okej, sad će sigurno biti bolje, pomislio je, nežno brišući ruke.

Laptop se nalazio na radnom stolu. Pogledao je poslednji pasus koji je napisao. Možda bi trebalo da namažem ruke, mislio je, možda je to ono što je potrebno, ipak, sigurno nije u redu da se ovako hidriraju svakog dana, a da ih ne mažem. Treba hraniti kožu. *Beauty* saveti su uglavnom namenjeni ženama, od muškaraca se očekuje da imaju debelu kožu u svakom smislu te reči. Možda ništa nisam uradio kako treba, javilo mu se. Teško je pratiti polovične savete, pa posle nagađati šta još treba da se radi.

Otkad je u prestižnom onlajn magazinu za muškarce pročitao savet cenjenog portugalskog pisca: „Ruke su alat kojim pisac stvara. Potrebno ih je negovati, čuvati kao što muzičari čuvaju instrument. Zato, pre nego što sednem da pišem, odmaram ruke u mlakoj vodi”, nije

prestajao da misli o tome. Ako uvaženi portugalski nobelovac to radi, možda je baš to ključ inspiracije.

Ritualu se posvetio veoma predano, ali tako uglavnom i ide kad su rituali u pitanju. Kupio je posebnu plastičnu činiju i prvog dana je zaista imao inspiraciju nakon što je smežurane prste izvukao iz vode. Napisao je petsto reči. Drugog dana je već razmišljao o tome kako slavni pisac nije rekao koliko dugo odmara ruke u vodi, a dani koji su usledili doneli su još veću patnju: koja je tačno temperatura mlake vode, da li treba da doda so za kupanje ili neku sličnu stvar u vodu, da li činija možda treba da bude metalna, jer je sigurno da metal drugačije od plastike provodi do mozga sve ono čega ima u vodi. Sumnje su se ređale, ali redovi u „Vordu” nisu.

Možda portugalski nobelovac sere i što nije lepo dao svaki detalj tog toka inspiracije, pitao se dok je s gađenjem gledao onih petsto reči što je napisao pre nekoliko dana.

U razgovoru s terapeutom, kasnije te večeri, saznao je da bi buntovni američki pisac prvo stukao flašu viskija, pa tek onda seo da piše. Pa vidi se, na osnovu njegovih knjiga, pomislio je. „Da li je to proverena informacija?”, pitao je terapeuta. „Pročitao sam u nekom članku o navikama poznatih pisaca, objavljenom pre tri-četiri dana u jednom od sponzorisanih postova koji iskaču po 'Fejsbuku’”, bio je odgovor. „Znači, smatrate da inspiraciju treba 'pogurati?’” „O putevima inspiracije malo šta se zna”, poetski je odgovorio terapeut, „ali ja vam ne govorim da pijete flašu viskija pre pisanja, već

da pokušate da stvorite neki svoj mali ritual pre no što sednete da pišete.”

„Ukus viskija me nikad nije privlačio”, rekao je nezainteresovanom barmenu za šankom u smrdljivoj rupi. „Ali ja sam pisac, mislim da viski sigurno utiče na inspiraciju.” „Zar nismo svi pisci?”, odgovorio mu je barmen dok mu je vraćao kusur. E, pa nema bakšiša za tebe, neuljudni mladiću, mislio je dok se gadio nad bakarnom tečnošću.

Možda treba da umačem prste u viski, prošlo mu je kroz glavu dok je pokušavao da shvati kako to nekom može da bude omiljeno piće, toliko da je flaša dnevno optimalna količina koju popije.

Pre neku godinu, kada je pohađao jedan od onih najbolje reklamiranih kurseva pisanja, shvatio je da nije nimalo lako pisati. Nisu to reči nabacane na papir ili izbacivanje duše kroz tastaturu, to je pre svega veza između poetskog dela sopstva i kosmosa. Biti pisac znači biti odgovoran. Setio se kako je osporavani, pa kasnije veoma priznat i cenjen nemački pisac rekao: „Moje reči mogu da pokrenu revoluciju”. Bilo mu je jasno da je zbog toga u stvaralačkoj krizi. Teško je nositi dar prepun odgovornosti.

Nije se ni snašao, a već mu je sredovečna kurva uzimala novac dok je jednom rukom pokušavao da navuče pantalone u muškom toaletu. Kad je odlazila, rekla mu je da je on drugi pisac za kog zna da mu je pušila, prvi je bio neki Rus koji je došao u Beograd u neku umetničku koloniju, pružala mu je usluge oralnog